

LBRIS

We know
books

Pr. Ignatie Mourtzianos

Pași împreună cu El

Texte despre împreună-călătoria cu Hristos

Traducere din limba greacă: Pr. Victor Manolache

EDITURA EGUMENITA

2023

Prolog.....	5
Puterea largului mării și voința mea de stâncă!.....	7
Singurătatea mea este totul sau nimic	9
Vorbind despre putere... ..	12
Am vrut să fiu mireasmă de... scortişoară!	15
Vreau să zbor!	16
Despre acum, despre înainte,	17
despre după și despre totdeauna!	
Păzitorul meu.....	19
Hristoase, dacă nu veneai Tu...!	20
Toată viața mea.....	21
Labirintul vieții	23
„Mai există dărnicie...“!	25
„Îți mulțumesc!“	27
Nădejdea a venit!.....	28
Tu ești omul meu!.....	30
Vânt ești... nu te lași prins!.....	33
Orașul este gol, unde au plecat toți?	35
Violete și zambile.....	37
Ne vom regăsi în aceeași parte.....	39
Seri liniștite	41
Așteptări	43
Ochii libertății.....	45
Mă doboară propriile sensibilități!	48
Viața are nevoie de curaj	50
Tine-mă de mână și nu te teme!.....	52
Pietricele, pietricele!	53
N-au apărut zorii ca să mă scol!.....	56
Privește cu ce repeziciune	59
se schimbă viața!	
Toate s-au făcut cu un scop.....	60
Lacrime care curge	62
Mărul și mandarina mea	64
Înțepătură în inima mea	65
Primăveri și ierni, aștept să vă arătați!.....	67
Vreau să port un dialog cu Tine, Hristoase!	68
Caut să sparg codul Tău, Doamne!	70
Vai de mine, dacă spun că le părăsesc!.....	72
Mă tem de toate care se vor întâmpla	73
pentru mine, fără mine!	
Privește viața cu discernământ!	75
Îmi caut identitatea!	76
Această lume bună	77

Ce frumos viersuiește privighetoarea!	79
Mă bucur că sunt ortodox!	80
„Să nu-mi spui adio!”	82
Să nu uiți cheile!	83
Vulturul duhovnicesc	84
Toate duminicile lumii	86
Ca un naufragiu!	87
Masca pe care o porți!	88
Spre ce te-ai îndreptat?	90
Vreau să trăiesc liber!	91
Ascensorul principiilor	93
Întâlnirea cu Dumnezeu	94
Glasul nostru	95
Veriga pascală a tinerilor	97
Caut un zâmbet	99
Cursa de noapte	100
Mergând agale pe țărmul mării	102
Supraviețuitorul	103
Pierd numărătoarea!	104
Dăruiește-mi puțin cer!	106
Copiii desenează pe pereți	107
N-am făcut călătorii îndepărtate	109
Bucuria Bucuriei	111
Pământ umed	112
Prietenia adevărată	113
Farul autentic	115
„Doar Tu, Doamne...!”	116
Praf de stele	118
Ah, marea mea întunecată!	120
Să nu uiți cele din vechime...!	122
Nu m-am temut nicio clipă!	124
O stea cade... cade!	126
Și chiar dacă ochii tăi nu se închid...!	127
Ai plecat devreme...!	129
Satul meu, sătucul meu!	131
Eroina neobservată	133
Eroul ascuns	135
Ulciorul cu mir duhovnicesc	137
Pași împreună cu Hristos	141

Distribuție:
 S.C. Egumenița S.R.L.
 tel./fax: 0236-326.730
 e-mail: editura@egumenita.ro
 www.egumenita.ro

Prolog

Era ziua de 20 decembrie 2014, praznicul Sfântului Ignatie Teoforul, când Înaltpreasfințitul Părinte Ignatie, Arhipăstorul Mitropoliei în care slujesc, mi-a oferit un dar, împreună cu o felicitare pe care scria: „La mulți ani părinte Ignatie, fiul meu preaiubit, îți doresc sănătate, zile îndelungate, bucurii și mii de izbânzi pământești și cerești!”.

Și una dintre aceste mii de bucurii a fost, este și continuă să fie, cu binecuvântarea și îndemnul Arhipăstorului meu de acum, Înaltpreasfințitul Ieronim, colaborarea mea cu tinerii. A purta discuții cu tineri poate să însemne pentru unii osteneală, pentru alții timp pierdut, însă pentru mine este bucurie și binecuvântare.

În toți acești ani ai slujirii mele preotești am avut prilejul să fiu împreună cu acești tineri pe care Dumnezeu mi i-a trimis... au fost ceasuri de cugetare, de ridicat probleme, de bucurie, de lacrimi, momente nesfârșite, unice, binecuvântate! Le mulțumesc tuturor tinerilor, pentru că această carte pe care astăzi eu și tu o ținem în mână se datorează lor, elevilor, studenților și prietenilor mei, care au ascultat glasul Bisericii și au venit să-L cunoască pe Hristos. Este probabil ca cele 99 de oi să fi rămas în staul, în timp ce una să se fi pierdut, și tocmai de aceea nu ne vom liniști până

ce nu o aducem înapoi. Lucrarea merită osteneala, și chiar dacă simțim dureri, să luptăm astfel încât să ne găsim împreună cu Hristos, urmându-I pașii.

Acești pași au rămas imprimați și consemnați acolo, în insula binecuvântată a mult iubitei mele maici Evanghelia, în Skopelo, pârga Sporadelor, insula Sfântului Righinos, în pitorescul nostru sătuc, Glossa, împreună cu frații mei însoțitori, părintele Temistocle, Maria, Elena și Stavrula. Într-un ținut foarte frumos în care toate culorile cerului se sting peste albastrul mării, umplându-l de linii multicolore până la ultima picătură a adâncului.

Acolo, în locul în care muzica țărmlui se repetă mereu, când mai puternic, când mai șoptit, se întrerupe liniștea absolută a peisajului. Acest „du-te, vino!” continuu al apei uneori liniștit, alteori furtunos, care-și descătușează furia peste țărmluri, este cel care în timp, cu răbdare, îți întărește cugetul și te ajută să-ți întipărești cu bucurie propriii pași.

Trăirile devin pași și dobândesc o altă valoare, care le definește unicitatea, creând în același moment amintiri, dovezi că am trecut și am trăit și noi, umblând împreună cu Hristos.

(Părintele Ignatios)

Puterea largului mării și voința mea de stâncă!

„Acolo unde există «vreau», se găsește și un drum!”
Mai mult sau mai puțin, toți am rostit această expresie:
„nu există nu pot, ci nu vreau!”. În final, toate afirma-
țiile despre puterea voinței sunt valabile sau nu?

Gândiți-vă puțin la următorul lucru: ce fel de per-
soane admirați? Ce prieteni vă alegeți? Ce persoane
îndrăgiți? Alegeți persoane care se plâng de viața pe
care o duc? Persoane care refuză să aibă visuri pentru
că le consideră pierdere de timp? Sau alegeți persoane
care atunci când doresc ceva, fac totul ca să reușească?

Să ne gândim, în final, care este diferența funda-
mentală între „biruitor” și „înfrânt”? Nu cumva dife-
rența în fond o realizează puterea voinței? Vă amintiți
ce-ați simțit ultima dată când ați dorit ceva foarte
mult? Voința produce puterea care este capabilă de
una singură să te înscrie în grupa învingătorilor, fiind
de ajuns să dorești lucrul acesta!

Dar de ce puterea aceasta este de multe ori slăbită
și sub așteptările noastre? Este adevărat că cei mai
mulți oameni nu au fost ajutați când au fost copii să
devină puternici și să-și dezvolte voința, ci, dimpo-
trivă au fost educați exact contrar. Vi se pare ciudat
lucrul acesta sau exagerat? Gândiți-vă de câte ori ați
lăsat factorii exteriori să vă influențeze în ceea ce v-ați

dorit! De câte ori nu ați spus: „Lasă, unde să alerg acum?” „Lasă pe mâine!” sau „Am atâtea lucruri pe capul meu!”, care, în final, nu se mai întâmplă niciodată, pentru că primesc continuu amânare până când sunt date uitării sau sunt înlocuite de un nou „vreau”.

Cei mai mulți oameni cred că rațiunea este puterea lor. De aceea lasă la o parte sentimentele și subpreciază subconștientul. Rațiunea însă întotdeauna strigă: „fă, împlinește!”. Tu însă, în final, de ce nu faci? Nu cumva ascuți mai mult de: „mă plictisesc!”, care ți se strigă din subconștient?

Străduiți-vă, în final, să împliniți scopurile mici de zi cu zi. Nu este nevoie să atingeți standarde foarte înalte. Siliți-vă să țineți lucrurile acestea în fiecare zi. În modul acesta vă veți întări încrederea și aprecierea de sine.

Nu uitați că în viață există trei categorii de oameni. Primei categorii aparțin cei care scriu istoria. Celei de-a doua categorii aparțin cei care îi urmează și merg pe urmele celor care scriu istoria. Celei de-a treia categorii aparțin oamenii care nu înțeleg nimic, cei care nu vor să învețe. Ei se închid în convingerile și în rolurile lor, creând un caracter neînduplecat.

Hristos a avut putere, însă n-a rămas doar la aceasta. N-a spus: „nu pot!” sau „nu vreau!”, ci a spus „da!” Părintelui ceresc, și Și-a purtat Crucea.

Și eu, și tu, ne ridicăm în fiecare zi crucea. Nu vrem să spunem „nu pot!”. Vom rămâne credincioși până la sfârșit, pentru că mai presus de toate suntem oameni, și știm că este lucru de preț să te jertfești pentru om... doar să dorim acest lucru!

Singurătatea mea este totul sau nimic

Nimeni nu dorește să fie singur! Cea mai mare frică a oamenilor este să rămână singuri. De aceea fac mii de lucruri doar ca să nu rămână singuri.

Îi imiți pe vecinii tăi pentru că vrei să fii exact ca aceia, faci toate ca să nu rămâi singur. Îți pierzi personalitatea, unicitatea, devii un mim, pentru că dacă nu imiți vei rămâne singur! Te faci parte a mulțimii, devii membru al unei parohii, al unei organizații, într-un anumit mod vrei să te unești cu o mulțime prin care poți să simți odihnă, să ai sentimentul că nu ești singur...! De vreme ce există atâția oameni în jurul tău, atât de mulți creștini ortodocși ca și tine, milioane de creștini, nu ești singur!

A fi singur este într-adevăr cea mai mare minune! Aceasta înseamnă că acum nu mai aparții niciunei parohii, niciunei organizații, niciunei teologii, ideologii, fie ea socialistă, comunistă, fascistă sau creștină. Doar exiști! Și ai ajuns în punctul în care trebuie să afli cum să fii singur cu tine însuți. Nevoile tale de celălalt au dispărut, nu mai ai impasuri, nu mai ai deloc datorii de acoperit, nu-ți mai lipsește nimic, nu mai ai imperfecțiuni. Ești doar fericit fiind cu tine însuți. Fericirea ta este fără limite!

Da, aceasta este cea mai mare minune din lume! Când ești însingurat, ești doar singur. Și există o dife-

rență uriașă în singurătate și însingurare. Ce este singurătatea? Lipsa celui alt. Însingurarea sau zăvorârea este propria ta prezență. Este un lucru pozitiv, este o prezență care se revarsă. Ești atât de plin de prezență, încât poți să umpli întregul univers cu prezența ta, și nu există în tine nevoia de celălalt.

Omul care iubește însingurarea este capabil să iubească, în timp ce omul care simte singurătatea este incapabil să aibă sentimente de afecțiune. Omul care este fericit cu el însuși este plin de iubirea care izvorăște din el. Nu are nevoie de iubirea cuiva, de aceea și poate să dăruiască. Când tu însuși ai nevoie, ești cerșetor, cum poți să dăruiești? Dar când poți să dăruiești, atunci vine spre tine multă iubire!

În fond, este vorba despre o corespondență, o corespondență firească. Prima lecție a iubirii este să înveți cum să fii însingurat. Singurătatea se aseamănă cu întunericul. Nu știi nimic despre însingurarea ta, nu ai experiența însingurării și a frumuseții ei, a puterii ei uimitoare, a tăriei ei!

Cel care este cu adevărat smerit nu are nicio frică. Cel care îl iubește pe Dumnezeu și pe semenul său nu este niciodată singur. Cel smerit are siguranță, cutezanță, bucurie, pace, îndelungă răbdare, blândețe, bunătate, înfrânare, libertate, bucurie. Un creștin autentic care iubește, se oferă, se jertfește, trăiește pentru ceilalți, nu poate să nu fie smerit. Cel cu adevărat smerit se bucură maimult să dăruiască decât să primească. Nu are pretenții de la ceilalți. Îi rabdă, îi acceptă, îi primește cu bunătate, se roagă pentru ei. Și astfel nu se supără. Ne supărăm pe ceilalți pentru că avem multe pretenții de la ei.

Suntem destul de aspri cu ei, în timp ce cu noi suntem îngăduitori. Vrem ca aceia să ia seama doar la noi, să ne asculte, să ne iubească. Suntem mici în rugăciune, în ascultare, în iubire față de ceilalți. Căutăm aprecierea, lauda, interesul total al celorlalți față de noi. Suntem însă zgârciți în a dăruia.

Oamenii se supără cu ușurință, se descurajează, deznădăjduiesc, se tulbură și cad în tristețe, deoarece credința lor nu este fierbinte. Încrederea lor în Dumnezeu este călduță, iar nădejdea lor străină. Credinciosul are înștiințarea certitudinii, a întăririi, a încrederii și a nădejzii. Nu înseamnă că nu are probleme, ci că înfruntă problemele plin de nădejde. Nădejdea în Atotputernicul și Atotprezentul Dumnezeu dăruiește credinciosului pace, liniște, tihnă, mângâiere, milă.

Nevoitorii și nevoitoarele din vremurile mai vechi, cu probleme mai mari și mai multe decât noi, au aflat sensul Crucii, au rezistat cu bărbăție, au suferit cu stăruință, iar expresiile „Dumnezeu înainte de toate!”, „Îl are pe Dumnezeu!” sau „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!” nu erau pentru ei deloc figuri de stil.

Oamenii de astăzi, plini de înfumurare, consideră o mare rușine să se închine sau să cheme pe Dumnezeu, și cred că inteligența lor, multa cunoaștere și lucrarea lor susținută vor rezolva toate problemele. Iată însă că nu le rezolvă, și buzurarele lor sunt pline de analgezice, de antinevrotice, de calmante, de anti-depresive și de somnifere.

Cei care au crezut în rațiunea lor divinizată și în egoul lor supra-exacerbat au fost înșelați de o auto-

suficiență primejdioasă, de un creștinism modern al unei sfințenii fariseice și s-au făcut batjocură diavolilor. Sfințenia nu este niciodată ipocrită, egocentrică, neiubitoare de frați și izolată. Sfinții nu cred în ei înșiși și în lucrările lor, ci nădăjduiesc și invocă continuu mila nemărginită a Preabunului Dumnezeu. Sfinții ne mișcă și pe noi, păcătoșii, să ne sensibilizăm și să ne înțeleptăm prin pildele marilor păcătoși care s-au mântuit și au devenit buni.

Singurătatea mea... totul sau nimic! Sunt fericit, și la fel îți doresc să fii și tu, pentru că în viață Dumnezeu ne ține de mână, Maica Domnului ne împinge spre Acela, și atunci zburăm!

Vorbind despre putere...

Într-una dintre prelegerile pe care le-am susținut la cursurile mele de masterat în psihologie am vorbit despre puterea psihică pe care o au oamenii, pe care însă de cele mai multe ori o ignoră. Ieri, nu m-am așteptat ca să fiu sincer, am avut o discuție în care am vorbit tocmai despre această temă. Într-adevăr, am fost impresionat de cugetările, analizele și perspectivele vorbitorilor.

Puterea sufletului și a minții nu este o harismă pe care unii o au și alții nu. Este un proces al evoluției duhovnicești și gnostice, care ne îngăduie să ne bucurăm mai mult de viață și să ne neliniștim mai puțin pentru problemele noastre. Întărindu-ne sufletește, ne educăm mintea să facă distincție între ceea

ce este însemnat și ceea ce nu este însemnat, să stabilească prioritățile, să nu se fixeze asupra lucrurilor greșite și să respecte mai mult eoul omului.

Întărirea sufletului este o procedură de îmbunătățire a propriului nostru eu și este realizabilă din momentul în care conștientizăm că faptele, sentimentele și gândurile noastre sunt sub controlul nostru. Oamenii care sunt caracterizați ca având rezistență și puteri sufletești evită modurile gândirii și al comportamentului disfuncțional, și nu se lasă doborâți de obișnuințele rele.

Problemele și greutățile vieții sunt inevitabile. A ne văicări însă și a ne întrista pentru toate piedicile cu care ne luptăm nu înseamnă însă, cu siguranță, un ajutor în gestionarea lor.

Viața noastră nu are doar o serie de probleme, ci și susțineri și elemente pozitive. Oamenii puternici sufletește nu își consumă timpul și energia lor gândindu-se la problemă, ci se focalizează pe găsirea de soluții.

Este probabil ademenitor să-i osândim pe ceilalți, sau împrejurările legate de apariția problemelor noastre. Întărirea propriului nostru eu este însă o condiție indispensabilă pentru a ne construi anduranța sufletească și a ne alcătui atitudinea de viețuire pe care o dorim.

Deseori ne neliniștim în mod greșit pentru lucruri. În loc să ne pregătim pentru furtună, ne bucurăm că nu vine. În loc să ne luptăm să ne schimbăm pe noi înșine, ne luptăm ca să-l schimbăm pe celălalt. Strădania continuă de a schimba lucrurile pe care nu

putem să le controlăm ne provoacă în final un sentiment de deznădejde. Dacă am investi această energie în lucruri care sunt sub controlul nostru, am fi mult mai pregătiți pentru orice greutate care ar apărea în calea noastră. Schimbarea vizează aproape mereu optica noastră asupra lucrurilor și asupra comportamentului nostru.

A spune sau a face lucruri de teama ca nu cumva să-i nemulțumim pe ceilalți înseamnă că, în final, nu trăim după voia noastră, ci conform criteriilor celorlalți. Această atitudine ne lasă de-a lungul timpului un sentiment de goliciune și de insatisfacție. A trăi conform cu ceea ce doresc ceilalți ne împiedică să descoperim ceea ce dorim noi. Cu siguranță este nevoie de curaj și de tărie ca să susținem valorile în viață, dar aceasta în final ne va aduce mai aproape de succes și de împlinirea de sine.

Hristos a avut puterea să se roage Părintelui Ceresc și Și-a purtat Crucea, în fond crucea noastră. Deci să ne străduim să-L urmăm, și doar atunci vom putea să ne biruim frica. Doar atunci vom putea să ne smerim, doar atunci nu ne vom rușina să ne muștrăm pe noi înșine, cei care de cele mai multe ori ne rușinăm să-I arătăm neputința.

În final, cântecul: *„știi de ce se întâmplă și cum funcționează toate... știi ce înseamnă și ce semnifică toate, dar eu vorbesc despre puterea speranței!”*¹ spune totul. Tu, Doamne, știi lucrurile acestea atât de bine...!

¹ Cântec grecesc, creația compozitoarei Lena Nikolakopoulou.